

Xavier Such: «Com a moviment hem de ser acollidors i saber escoltar»

Dm, 9/02/2010 per Catalunya Religió

[L'opinió publicada](#)

Reproduïm íntegra l'entrevista al nou president de l'Acció Catòlica Obrera (Butlletí de l'ACO | desembre 2009), feta per Ton Clapés.

El barceloní Xavier Such i Martí, veterinari de 53 anys, és el nou president de l'ACO. Escollit i proclamat el 12 d'octubre, després d'un parell de mesos de rodatge, ens explica les seves inquietuds i com veu el moviment des d'aquesta talaia privilegiada.

- El 12 d'octubre, el dia de la teva proclamació com a president, vas dir que estaves molt tranquil perquè aquesta responsabilitat era un treball d'equip. Ara que ja fa uns quants dies que et comences a endinsar en això de ser president, segueixes tan tranquil?

- Tot i que sóc una mica inquiet i a vegades m'accelero, la veritat és que continuo tranquil. No hi ha res que em faci intuir que les coses canviaran. Hi ha moltes reunions, temps de dedicació, però a poc a poc espero anar-me introduint en les tasques que em pertocuen. Em sento molt ajudat per les persones del comitè permanent, i per la comprensió i els ànims de tots els militants amb qui m'he anat relacionant.

- Vist des de la presidència, el moviment és tal com te l'esperaves?

- Doncs sí. Pertanyem a un moviment actiu i compromès, que vol ser església des de les classes populars. I això es nota i es viu. La revisió de vida i els grups estan a la seva base, i inspiren tota la seva acció i compromís, tant dels militants com del moviment.

- Com a moviment, què creus que pot fer l'ACO en la prioritat d'aquest curs: «responsables i solidaris en un món consumista»? (Reducció de despeses de funcionament i material, canvis de sistema de treball, agermanament amb el Tercer Món, ajuda solidària, consum responsable...)

- La veritat és que globalment com a moviment encara no sé molt bé què podem fer per ser més responsables i solidaris en el nostre món, molt consumista. M'he trobat amb un moviment que ja intenta en el dia a dia reduir al màxim les despeses, i al mateix temps se sent solidari amb les persones tant del Tercer com del Quart Món. Però segur que amb imaginació podem trobar formes de fer present com a moviment la nostra prioritat.

De totes maneres, penso que una de les millors aportacions que pot fer el moviment és ajudar els militants en la reflexió i aprofundiment de la prioritat. És des de la realitat personal, familiar i de grup que penso que podem avançar. Els testimonis del 12 d'octubre ho van fer palès!

- A banda de les persones que ja vénen de la JOC com podem oferir l'ACO a altra gent?

- Doncs explicant l'ACO i el que representa per a nosaltres a les persones que ens envolten i amb qui convivim cada dia. Sé que costa, almenys a mi, però donar testimoni del que vius i del que creus, del que és important a la teva vida, és la millor manera d'oferir el que per a tu té valor.

Hem d'estar atents a les persones, i evidentment com a moviment hem de ser acollidors i saber escoltar les inquietuds d'aquells que se'ns acosten. En aquest sentit, crec que la iniciació és molt important, cal dedicar-hi temps i esforç. Estic content perquè he observat que l'ACO compta enguany amb una comissió d'iniciació amb molta empena i ganes de treballar. Per a mi és una font d'esperança!

- L'ACO ha d'intentar ser més visible a la societat a través dels mitjans de comunicació, en diferents àmbits de l'església..., o no és estrictament necessari?

- D'alguna manera la nostra fe, la fe dels militants de l'ACO, s'ha de fer present i ha de tenir ressò en el món. L'església no és uniforme, i crec que s'han de fer sentir totes les veus. I també la nostra, juntament amb la dels altres moviments i sectors de la pastoral obrera. Hem de saber explicar en qui i on posem la nostra esperança, i quins aspectes de la fe ens semblen essencials. Penso que, amb respecte i estimació, hem d'intentar fer-nos visibles en la nostra societat.

- A la dificultat de trobar gent que assumeixi responsabilitats en el moviment, ara s'hi suma la falta de consiliaris capellans per als grups. És l'hora de buscar remei a aquestes dues problemàtiques?

- És cert que estem en un moment delicat en aquestes realitats. L'església, i els moviments que en formem part, hem de pensar i repensar en possibles alternatives a la manca de capellans i en les responsabilitats que no poden assumir.

La societat europea ha canviat profundament, i penso que hem entrat en el nou segle una mica descol·locats. Hem de ser valents, i sobretot tenir una profunda confiança en l'Esperit. Aquests són temps de canvi, que poden ser aprofitats com a temps d'esperança, per cercar una església més compromesa i viva, ben segur que minoritària, però que ofereixi un missatge del Regne engrescador. Abans, però, hem de deixar de banda moltes pors i prejudicis,... i sobretot pregar. Sé que en el moviment és complicat trobar responsables per a certes tasques. I no penso que sigui qüestió de mandra, sinó simplement que el dia té 24 hores i cadascú de nosaltres tenim responsabilitats i compromisos. Confio en tots nosaltres, en els laics i laiques, i en els preveres i persones de vida consagrada. És temps que tots plegats assumim responsabilitats, i tirem endavant l'església i el moviment. No ho farà ningú per nosaltres!

- Fent de veterinari, què has après dels animals que ens pugui servir als humans que passem per ser animals racionals?

- Jo ja volia ser veterinari des de molt petit. Al començar a estudiar vaig optar per treballar en el món de la ramaderia, ja que m'interessaven més els ramaders que els propis animals. En aquest sentit, sóc un veterinari més centrat en el desenvolupament rural que en la defensa i cura dels animals. Crec que se'ls ha de respectar, com a tota la natura, però em costa trobar-los «valors», ja que penso que es tracta d'un concepte molt humà. Treballant en el món rural, sí que aprens la importància de viure en equilibri amb l'entorn i amb la natura. També assumeixes el valor de la paciència i una diferent dimensió del temps. Cada cosa en la vida té el seu cicle, i l'has de respectar i estimar. No pots ni has d'accelerar-ho. Veus la necessitat que la VIDA s'inclogui en el seu medi, i que no oblidi mai que, si no el respecta, la realitat se li tornarà en contra.

Qüestionari breu

- Un text de l'evangeli:

- Les benaurances. El vam llegir per al nostra casament; és un impressionant programa de vida.

- Un llibre:

- N'hi ha molts. Segons moments i situacions. A mi em van impressionar molt en el moment que els vaig llegir *Confieso que he vivido*, de Neruda, i, en l'àmbit de la fe, *El nos amó primero*, de Piet Van Breemen

- Una pel·lícula:

- Em costa també dir-ne una. A mi em distreuen coses molt diverses i variades. En el seu moment *Jesucrist Superstar* (després l'he tornada a veure i ja no em va impactar tant) i *La taronja mecànica*, de Kubrick, com a reflexió sobre la violència.

- **L'última vegada que has anat al teatre:**

- Vam anar tota la família a veure el musical de Mecano.

- **Un record d'infantesa:** - Els estius a Tiana... Tot el dia per l'hort, amb la bici, banyant-me a les basses i campant lliurement. Hi havia molt pocs cotxes!

- **Música:**

- També musiques diverses. Sempre porto en el meu record algunes cançons d'en Llach que m'han acompanyat en moments importants de la vida.